

תת"ע 4941/08/15 - מדינת ישראל נגד איברהים זניד

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

תת"ע 4941-08-15 מדינת ישראל נ' זניד איברהים
תיק חיצוני: 90503143654

בפני	כבוד השופט טל פרי
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשם	איברהים זניד

החלטה

מונחת לפני בקשה לביטול פסק דין בהעדר, שניתן ביום 10.11.15, בגין עבירה של נהיגה במהירות שך 152 קמ"ש בדרך שאינה עירונית, בה מותרת מהירות של 100 קמ"ש, עבירה בניגוד לתקנה 54(א) לתקנות התעבורה.

המבקש נדון בהעדר, לאחר שהזמנה לדיון שנשלחה לכתובתו הרשומה, הוחזרה בציון "לא נדרש".

לטענתם של המבקש וב"כ, המבקש לא קיבל כל הודעה על הדיון, יש בעיות בקבלת דואר במקום מגוריו ובשל כך "שוכרת המשפחה תיבת דואר בבאר שבע" (כעולה מסעיף 7 לבקשה).

ב"כ המשיבה התנגדה לבקשה וטענה כי בתיק בית המשפט קיים אישור מסירה אשר חזר בציון "לא נדרש" ולפיכך המבקש זומן כדן על פי תקנה 44 א לתקנות סדר הדין הפלילי ולכן, יש לדחות את הבקשה.

דיון והכרעה

בע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחם, קבעה כבוד הנשיאה בייניש:

"סעיף 130(ח) מאפשר, אפוא, לנאשם שהורשע בעבירת חטא או עוון ונגזר דינו שלא בפניו (לרבות בעבירות שנדונו בהתאם להוראות סעיף 240 לחוק סדר הדין הפלילי) לבקש את ביטול הכרעת הדין וגזר הדין שניתנו בעניינו. זאת, בהתקיים אחד משני תנאים: קיום סיבה מוצדקת

לאי-התייצבות המבקש לדיון שנערך בעניינו או גרימת עיוות דין למבקש
כתוצאה מאי-ביטול פסק הדין ."

האם קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש?

המסגרת המשפטית הרלוונטית לענייננו, ביחס לטענה זו, מוגדרת בתקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ד - 1974 וסעיף 237 (א), (ג) לחוק סדר הדין הפלילי[נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 ואלו לשון:

תקנה 44א - "בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239א לחוק ובעבירות קנס
רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה
למשפט, לעניין עבירת קנס כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור
המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח
הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא
עקב הימנעותו מלקבלן".

בע"א 3613/07, אזוב נגד מדינת ישראל, נקבע:

"תקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי עניינה כאמור חזקת
מסירה הניתנת לסתירה. התקנה קובעת חזקה שדבר דואר רשום
נתקבל אצל הנמען, אף ללא חתימה על אישור המסירה, תוך חמישה עשר
ימים מיום המשלוח. חזקה זו ניתנת לסתירה רק אם הוכיח הנמען כי
ההודעה לא נתקבלה מסיבות שאינן תלויות בו....התקנה על פניה אינה
פוגעת בזכויות או בעקרונות של שפיטה ואינה חורגת ממתחם הסבירות. לא
זו בלבד, אלא שהתקנה אף קובעת בסייפה לה את האפשרות
לסתור את חזקת המסירה באופן המאזן בין התכלית שלשמה
הותקנה התקנה לבין זכויותיו של החייב-נמען".

סעיף 237 - "א) מסמך שיש להמציאו לאדם לפי חוק זה, המצאתו תהיה
באחת מאלה:....
(2) במשלוח מכתב רשום לפי מענו של האדם, התאגיד או חבר בני
האדם, עם אישור מסירה; בית המשפט רשאי לראות את
התאריך שבאישור המסירה כתאריך ההמצאה.

...

(ג) נוכח בית המשפט כי המצאה לפי סעיף זה לא בוצעה עקב

סירוב
המסירה,
המסמך כאילו הומצא כדין".
לקבל את המסמך או המכתב, או לחתום על אישור
רשאי בית המשפט לראות את

בע"פ 6584/09, סמימי נגד מדינת ישראל, קבעה כבוד הש' סלוטקי:

"מכל מקום, משנשלחה למערער הזמנה לדין לכתובת הרשומה

ככתובת מגוריו, הן במשרד הפנים והן בתעודת הזיהוי שלו וזו
גם הכתובת שהמערער ציין בבקשה שהגיש לבית משפט קמא

לביטול פסק הדין, יש לראות בכך מסירה כדין בהתאם לתקנה
44א, שכן, אין חולקין כי ההזמנה לדין נשלחה בדואר רשום ולא
נדרשה".

ברע"פ 9811/09, בעניינו של סמימי לעיל, דחה כבוד הש' ג'ובראן את טענות המבקש וקבע:

"לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין
לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התייצבות של אדם מדין אליו זומן כדין עלולה
להוביל לתוצאה כי יורשע בדין ודינו ייגזר, כשם שארע בעניינו. משכך היה,
הנטל הוא על המבקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת
לאי התייצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף
130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב],
התשמ"ב-1982. בנסיבות העניין אין בטענת המבקש הצדקה לביטולו של
פסק הדין. והוא יכול להלין רק על עצמו, על כך שלא בדק האם הגיעו אליו דברי
דואר".

בעפ"ת 58622-07-13, אבו אלמפלפל נגד מדינת ישראל, קבע כבוד הש' כהן, ביחס לעבירה על תקנה 23(א)
לתקנות התעבורה, מסוג הזמנה לדין:

"אין מחלוקת, כי דבר הדואר נשלח לכתובתו של המערער וכי
דבר הדואר חזר בציון "לא נדרש". ב"כ המערער לא הצליח
הקבועה בחוק, ולפיכך מדובר במסירה
לסתור את החזקה
כדין".

ברע"פ 7862/13, בעניינו של אבו אלמפלפל לעיל, דחה כבוד הש' ג'ובראן את טענות המבקש וקבע:

"סוגיית חוקיות חזקת המסירה הקבועה בתקנה 44א לתקנות

סדר הדין הפלילי, התשל"ד-1974, עליה מבוססת טענתו זו של המבקש, נדונה בהרחבה ב-ע"א 97/3613 אזוב נ' עיריית
ירושלים, פ"ד נו(2) 787 (2002)."

בע"א 618/74, פאעור נ' קמיל, אמר כבוד השופט לנדוי:

"לדעתי, אדם המקבל הודעה מאת הדואר שמכתב רשום נתקבל עבורו, רואים אותו כאילו בפועל קיבל את המכתב כעבור הזמן הדרוש כדי לקבלו, ואם הוא מתעלם מן ההודעה ללא מספקת, אין שומעים לטענתו שלא קרא את תוכן ממש כאילו קיבל את המכתב לידי והשליכו לסל".ו

עיון מעמיק בבקשה מעלה כי ב"כ המבקש מעלה טענות קשות כנגד דואר ישראל (ראו ס' 11 לבקשה), אך יחד עם זאת עיון ב"נט המשפט", מלמד כי למערכת נסרקה הודעה בדבר פסילת רישיון הנהיגה אשר נמסרה כדי לידי המבקש עוד ביום 06.12.15 והפלא ופלא, הכתובת אליה נשלחה ההודעה זהה לכתובת המופיעה בכתב האישום.

מן האמור עולה כי המבקש יודע על דבר הפסילה עוד מיום 6.12.15 ואולם רק ביום 7.4.16 הגיש הבקשה לביטול פסק הדין וזאת בשיהוי בלתי סביר. כבר מטעם זה דין הבקשה להידחות.

גם באישור משרד הרישוי אשר צורף לבקשה אותה הגיש המבקש מופיעה כתובת זהה.

טענתו של המבקש כי נודע לו על דבר הפסילה ממשרד הרישוי, לא מחזיקה מים שכן כפי שהוכח לעיל הרי שהמבקש ידע או לחילופין היה עליו לדעת על הפסילה.

חמורה ביותר אף העובדה שכל אותה עת, ולמרות שידע המבקש כי הוא פסול מלנהוג לא טרח הוא להפקיד רישיון נהיגה בבית המשפט.

האם ייגרם למבקש עיוות דין באם לא יבוטל פסק הדין?

בע"פ 4448/09 קמר נגד מדינת ישראל נאמר:

"כמו כן, לא עלה בידי המערער להוכיח כי הותרת ההרשעה
על כנה תגרום לו עיוות דין. היגד זה פורש בהלכה הפסוקה
הסתברותי-תוצאתי הבוחן את היחס בין הפגם לבין
האפשרות של שינוי תוצאת
המשפט...דומה כי המערער הגיש
הבקשה להסבת הודעת תשלום הקנס על
שם אחיו, אך בשל
שיטת הניקוד הנוהגת בגין עבירות תעבורה וחששו משלילת
רישיון הנהיגה. המדובר בטענה שכיחה המועלית באופן תדיר

בבית משפט זה. אין המדובר בנסיבות בהן נעלה מכל ספק כי
של המערער היה מוביל למסקנה שיש לזכותו ולהסב הודעת תשלום הקנס על שם
אחיו. בשים לב לנכונות של אחר ליטול אחריות לביצוע עבירות המיוחסות
לפלוני ובכך לאפשר לאחרון להימלט מאימת הניקוד ולהסיר מעליו החשש
משלילת רישיון הנהיגה, על בתי המשפט לצמצם תחולתו של
תנאי עיוות הדין
אך למקרים חריגים ומיוחדים, בהם אין כל
ספק, כי דיון ענייני בהודעת תשלום הקנס, היה מוביל לזיכוי הנאשם".

בנסיבות שבפני, לא התרשמתי כי מדובר במקרה חריג שיש להחיל עליו את הכלל לעניין "עיוות דין", כפי שנקבע בפסק
הדין לעיל.

הנאשם עשה דין לעצמו, בחר שלא לקבל את דבר הדואר הרשום, ולפיכך אין לו להלין אלא על עצמו.

גם העונש אשר הושת על הנאשם, אינו חורג ממתחם הענישה, ואף מצוי ברף התחתון של המתחם, וגם מטעם זה דין
הבקשה להידחות.

לאור כל האמור לעיל, הבקשה נדחית.

המזכירות תעביר החלטתי לצדדים.

ניתנה היום, י"א ניסן תשע"ו, 19 אפריל 2016, בהעדר
הצדדים.

